

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 36

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 273]

«Λοιπὸν ἡ μετάφρασις τῆς ἐπιστολῆς
τῆς Δάκκας προχωρεῖ;»
— Τώρα μόλις ἤρχισα.
— Σοὺ χάλασε τὴν ἡσυχίαν ὁ Θεό-
δωρος. Δέν μου λές τί ᾔθελε;
— Τὸ Ἀγγλογαλλικὸν λεξικόν.
— Τί νὰ τοῦ κάμη; αὐτοὺς δὲν εἰξεύ-
ρει Ἀγγλικά.
— Δέν μου εἶπε.
— Δέν σ' ἐρώτησε τί γράφει ἡ ἐπι-
στολὴ αὐτή;
— Μόλις μετέφρασα τὴν πρώτην πε-
ρίοδον.
— Δέν θὰ με κάμης νὰ πιστεύσω ὅτι
δέν τὴν ἐδιάβασες.
— Ἀκόμη δέν τὴν μετέφρασα.
— Δέν τὴν ἔγραψες δῆλα δὴ, ἀλλὰ
τὴν ἐδιάβασες.
Ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίθη.
«Σ' ἐρωτῶ ἂν τὴν ἐδιάβασες, θὰ μ'
ἀποκριθῇς ἴσως.
— Δέν εἰμυροῶ νὰ ἀποκριθῶ.
— Διότι;
— Διότι ὁ κ. Βουλφράν μ' ἀπηγό-
ρευσε νὰ κάμω λόγον περὶ τῆς ἐπιστο-
λῆς ταύτης.
— Εἰξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι ὁ κ.
Βουλφράν καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐν καὶ τὸ αὐτό.
Ὅλοι αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας δίδει ἐδῶ
μέσα ὁ κ. Βουλφράν περνοῦν ἀπὸ τὰ
χέρια μου καὶ ὅλοι αἱ ἀμοιβαὶ τὰς ὁποί-
ας δίδει περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια μου, ὁ-
φείλω λοιπὸν νὰ γνωρίζω ὅ τι ἀφορᾷ τὸν
κ. Βουλφράν.
— Καὶ τὰ ἰδιαίτερα τοῦ;
— Λοιπὸν περὶ ἰδιαιτέρων περιλαμ-
βάνει αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;»
Ἡ Πετρίνα ἐνόησεν ὅτι συνελήφθη
εἰς τὴν παγίδα. Διορθοῦσα δὲ τὸ σφάλ-
μα τῆς εἶπε·
«Δέν εἶπα τοῦτο· ἀλλὰ σας ἠρώτησα
ἐὰν θὰ ἔπρεπε νὰ σας φανερώσω τί γρά-
φει ἡ ἐπιστολὴ ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα.
— Ἰσα ἴσα ὅταν περιέχῃ ἰδιαίτερα
πρέπει νὰ τα γνωρίζω καὶ τοῦτο πρὸς

«Εὗρεν αὐτὸν βαδίζοντα καὶ μετροῦντα τὰ βήματα» (Σελ. 282, στήλ. γ'.).

τὸ συμφέρον τοῦ κ. Βουλφράν. Δέν εἰ-
ξεύρεις ὅτι αἰτία τῆς ἀσθενείας τοῦ εἶνε
λύπαι αἱ ὁποῖαι ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον
θανατώσουν; Ἄν ἐξαφνα μάθῃ εἰδήσιν
ἡ ὁποία θὰ τοῦ προξενήσῃ νέαν λύπην
ἢ μεγάλην χαράν, ἂν τὴν ἀκούσῃ αἰφνι-
δίως χωρὶς νὰ τον προδιαθέσῃ κανεὶς,
εἴμπορεῖ αὐτὴ ἡ εἰδήσις νὰ τον θανα-
τώσῃ. Ἴδου διατὶ πρέπει ἐγὼ νὰ εἰξεύ-
ρω ἀπὸ πρωτῆτερα διὰ νὰ τον προδια-
θέσω, τὸ ὅποῖον δὲν θὰ γίνῃ, ἂν τοῦ δι-
αβάσῃς σὺ τὴν μετάφρασίν σου.»
Εἶπε δὲ τὸ λογιδριὸν τοῦτο μετὰ φω-
νῆς γλυκειάς, θωπευτικῆς, ἥτις οὐδόλως
ὠμοίαζε πρὸς τοὺς συνήθεις αὐτοῦ τρό-
πους τοὺς τραχεῖς καὶ αποτόμους.
Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα ἐκάθητο ἄφω-
νος ἀποβλέπουσα πρὸς αὐτὸν μετὰ συγ-
κινήσεως καὶ ὠχρά, ὁ Ταλουέλ ἐξηκο-
λούθησε·
«Ἐλπίζω ὅτι εἶσαι ἀρκετὰ ἐξυπνὴ
διὰ νὰ καταλάβῃς ὅ τι σοῦ λέγω, καὶ πό-
σον εἶνε σπουδαῖον, δι' ὅλους, δι' ἡμᾶς,
διὰ τὸν τόπον ὅλον ὁ ὁποῖος ζῇ ἀπὸ
τὸν κ. Βουλφράν, διὰ σὲ τὴν ἰδίαν ἢ
ὁποία εὐρῆκες πλησίον τοῦ καλὴν θέσιν
ἢ ὁποία θὰ γίνῃ μετὰ τὸν καιρὸν καλλι-
τέρα, πόσον λέγω εἶνε σπουδαῖον νὰ μὴ
πάθῃ ἡ υἱεῖα τοῦ ἢ ὁποία δὲν ἀντέχει
εἰς σφοδράς συγκινήσεις. Καὶ εἶνε μὲν
ἡ υἱεῖα τοῦ ἀκόμη καλὴ, ἀλλὰ δὲν εἶνε
ὅσον φαίνεται ἡ λύπη τὴν ὑποσκάπτει
καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ στέρησις τῶν ὀφθαλ-

μῶν τοῦ τὸν ἀπελπίζει. Ἴδου διατὶ ὅλοι
ἐδῶ ὀφείλομεν νὰ προσπαθῶμεν πῶς νὰ
τοῦ γλυκαίνωμεν τὴν ζωὴν, καὶ ἐγὼ
πρῶτος, διότι εἰς ἐμὲ ἔχει ὅλην τοὺς τὴν
ἐμπιστοσύνην.»

Ἐὰν ἡ Πετρίνα ἠγνόει ἐντελῶς τί
ἐστὶ Ταλουέλ, θὰ ἐπέθετο ἀναμφιδόλως
εἰς τοὺς λόγους τούτους, οἵτινες τόσον
ἐπιτηδείως εἶχον συναρμολογηθῇ ὥστε
νὰ τὴν περιπλέξωσι καὶ τὴν συγκινήσω-
σιν· ἀλλὰ μεθ' ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ καὶ
παρὰ τῶν συνεργατριῶν τῆς καὶ παρὰ
τοῦ Φαβρῆ καὶ τοῦ Μομπλὲς οἵτινες
ἦσαν ἄνδρες δυνάμενοι νὰ ἔχωσι γνῶσιν
τῶν πραγμάτων καὶ νὰ κρίνωσιν τοὺς
ἀνθρώπους, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ θεω-
ρήσῃ ὡς εἰλικρινῆ τὸν λόγον τοῦ Ταλουέλ,
οὐδέ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἀφοσίωσιν αὐ-
τοῦ. Ἦθελε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ὁμι-
λήσῃ, ἰδού τὸ πᾶν, καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν
τούτου ἐνόμιζε κατάλληλον πᾶν μέσον,
τὸ ψεῦδος, τὴν ἀπάτην, τὴν ὑποκρισίαν.
Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἶχεν ἀμφιβολίαν τινὰ
περὶ τούτου, ἡ ἀπόπειρα ὁμως τοῦ Θε-
οδώρου θὰ τὴν διέλυε ὁ διευθυντὴς Τα-
λουέλ οὐδόλως ἦτο εἰλικρινέστερος τοῦ
ἀνεψιοῦ Θεοδώρου, ἦθελεν ἐκάτερος αὐ-
τῶν νὰ μάθῃ τί ἔλεγεν ἡ ἐκ Δάκκας
ἐπιστολή, τοῦτο καὶ μόνον. Κατ' αὐτῶν
λοιπὸν προφυλαττόμενος ὁ κ. Βουλφράν
ἔλεγε πρὸς τὴν Πετρίναν ἂν εὕρεθῃ τις
καὶ τολμήσῃ νὰ σ' ἐρωτήσῃ, σὺ ὀφείλεις
ὄχι μόνον νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε, ἀλλὰ καὶ

σκέπτεται κανείς, εμπορεί κάλλιστα να παρουσιασθῇ ἕνας ἄρπαξ καὶ νάνατρεψῇ τὸν στερεώτερον θρόνον.

Καὶ ὁ ἄρπαξ ἐφάνη ὑπὸ τὴν μορφήν ἑνὸς παχουλοῦ μικροῦ ἐξαδέλφου, δύο ἐτῶν, τοῦ ὁποῦ οἱ γονεῖς ἦλθον νὰ μείνουν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ὅπου καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένεια. Ἡ Λουκία δὲν ὑπώπτευσε διόλου τὸν κίνδυνον ὁ ὁποῖος ἡπεύλει τὸ σκῆπτρόν της, ὡς ἐκ τῶν περυστάσεων ὑπὸ τὰς ὁποίας ἔγεινεν ἡ ἄρπαγῇ. Ἐπέρασαν ὁκτὼ ἡμέραι χωρὶς νάντιμετωπισθῶσι τὰ δύο μικρά, διότι αἱ πρὸς τὴν θεῖαν της ἐπισκέψεις τῆς Λουκίας συνέπιπτον πάντοτε μετὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ μικρὸς Φιφῆς ἐκοιμάτο τὸν ἀπομεσημεριῆτικόν ὕπνον του. Ὅταν δὲ τέλος ἔγινεν ἡ ἐπίσημος παρουσίασις, ἡ θυμηδία καὶ ὁ ἀλαλαγμὸς τῆς οἰκογενείας, ὁλοκλήρου συνηγμένης ἐκεῖ, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Λουκίαν νάντιληφθῇ ὅτι ἦδη ἀμέσως δύο-τρεῖς τῶν πιστῶν της ὑπηκόων τὴν εἶχον ἐγκαταλείψῃ, διὰ νὰ θαυμάσουν καὶ νὰ περιποιηθοῦν τὸ νεοφερμένο ἐξαδελφάκι.

Μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησιν, ἐπέρασε μία ἐβδομάς, χωρὶς τὰ παιδιὰ νὰ ξαναῖδωθον. Ἡ Λουκία, ὑποφέρουσα ἀπὸ δυνατὸν συνάχι ἔμενεν εἰς τὸ σπῖτι, ἐν ᾧ ἂν ἔναντίας ὁ μικρὸς Φιφῆς ἐγύριζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡ μητέρα του ἀπησχολημένη μετὰ τὰς φροντίδας τῆς νέας ἐγκαταστάσεως, εἶχε δεχθῇ μετ' εὐγνωμοσύνης τὰς προσκλήσεις τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν γυναικαδέλφων της, αἱ ὁποῖαι ὅλαι ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐπρόθυμοι ἦσαν νὰ πάρουν τὸ μικρὸ εἰς τὸ σπῖτι των. Καὶ ὁ Φιφῆς πλέον ἐγύριζε ἀπὸ σπῖτι σὲ σπῖτι, παντοῦ δέ, καὶ εἰς τῆς θείας Αἰμιλίας, καὶ εἰς τῆς θείας Κατίνας, ὅπως καὶ εἰς τῆς θείας Φρόσως, ἐορταῖ καὶ περιποιήσεις τὸν ἐπερίμενον, τὰς ὁποίας ἐδέχτο μετὰ τὴν γαλήνην ἀγαθοῦ ἡγεμόνος εὐχαριστημένου ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ὑπηκόων του.

Ἦλθε τέλος καὶ ἡ σειρά τῆς θείας Μαρίας, τῆς μητρὸς τῆς Λουκίας. Ὁ Φιφῆς ἐπῆγε πρῶτῃ - πρῶτῃ μετὰ τὴν νταντᾶ του, ἡ ὁποία δὲν τον ἄφινε ποτέ. Ἡ μητέρα τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία πάντοτε τὸ πρῶτῃ εἶχε πολλὰς ἀσχολίας, ἔβαλε τὰ δύο μικρά εἰς ἑνὸς θωμάτιον μαζί μετὰ τὴν νταντᾶ καὶ μετὰ ὅσα παιγνίδια ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔφυγε νὰ κυττάξῃ τῆς δουλειᾶς της, ἥσυχῃ. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἀξίωμα τῆς κόρης της, ὁ κανὼν ἐκεῖνος τῆς Λουκίας ὁ τὸσον σταθερὸς καὶ ἀπαράβατος, τὸν ὁποῖον κάλλιστα ἐγνώριζεν ὅλη ἡ οἰκογένεια, παρέχεν εἰς τὴν μητέρα πᾶσαν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν. Ἀπρέπει νὰ ὑποχωρῇ κανεὶς πάντοτε πρὸ τοῦ μικροτέρου. Τί σαφέστερον τούτου καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ της περάσῃ ἡ παραμικρὰ ὑποψία;

«Στάσου, εἶπεν ἡ Λουκία, νὰ σου δώσω

κάτι τί» καὶ ἔτεινεν εἰς τὸν μικρὸν Φιφῆν ἕνα κουτί γεμάτο ζῆα ἀπὸ καουτσούκ.

— «Ὁχι, ὄχι αὐτό· ἐγὼ θέλω ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ὠρατὸν κύριον» εἶπεν ὁ Φιφῆς δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου του ἕνα μεγάλον Καραγκιόζην, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένον μετὰ κόκκιναν καὶ κυανᾶ.

— «Ἄ, ὄχι τὸν καινούργιον Καραγκιόζην μου, δὲν σοῦ τὸν δίδω εἶπεν ἡ Λουκία, προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὸ παιγνίδιον.

— Δὸς μού τον, δὸς μού τον! » ἐφώναζεν ὁ Φιφῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς ἀντιρρήσεις καὶ τὸ μικρὸ του χεράκι ἤρπασε τὸν Καραγκιόζην.

Τότε ἡ Λουκία ἐπῆρεν ὀπίσω τὰ ζῆα. «Δὸς μού τα καὶ αὐτά, εἶνε τοῦ Μπεμπέ, εἶπεν ὁ Φιφῆς.

Ἡ Λουκία δὲν ἐπέμεινεν. Ἄφησε τὸ κουτί μετὰ τὰ ζῆα καὶ ἤρχισε νὰ ραδιάζῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τὸ νοικοκυριὸ τῆς κούκλας της.

«Καὶ αὐτὰ τοῦ Μπεμπέ, εἶπεν ὁ Φιφῆς, ὅλα, ὅλα τοῦ Μπεμπέ.

— Μὰ δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ λοιπὸν τίποτε; » ἀνέκραξεν ἡ Λουκία μετὰ θρηνηδὴ φωνήν.

— Εἶνε τόσο μικρὸς, δεσποινίς — εἶπεν ἡ νταντᾶ δὲν ἐννοεῖ ὅτι τὰ παιγνίδια εἶνε δικὰ σας. Ἀλλὰ σεῖς που εἰσθαί μεγάλη καὶ φρόνιμη, θὰ τοῦ τα δανείσετε εὐχαρίστως, δὲν εἶνε ἔτσι; Ἰδέτε πόσον εἶνε εὐτυχὴς που ἔχει τόσα ὠραῖα πράγματα μαζί καὶ πῶς γελά, ὦ! ὁ κατεργαράκος! Καὶ ἡ νταντᾶ ἐγελοῦσεν ἐπίσης μετὰ ὅλην τὴν τὴν καρδίαν.

Ἀλλὰ ἡ Λουκία δὲν ἐγελοῦσε διόλου. Καὶ ὁ κανὼν; τὸ ἀξίωμα; — Ἄ, ὁ κανὼν ἐγκατελείφθη, ἐλησμονήθη, ἐπέταξεν. Ὁ κανὼν ἦτο καλὸς διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δι' αὐτὴν δὲν εἶχε καμμίαν σημασίαν!

«Θέλω τὸν Καραγκιόζην μου! Ὁ Φιφῆς πρέπει νὰ μου δώσῃ πίσω τὸν Καραγκιόζην μου ἀμέσως!» Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ μικρὰ Λουκία ἐκτύπησε μετὰ τὸ τακουνάκι της τὸ πάτωμα ἐπιβλητικῶς. Ὁ Φιφῆς τότε ἐσφίξε εἰς τὸ στῆθος του τὸν Καραγκιόζην καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ θωματίου.

«Ἐλα, ἀγάπη μου χρυσῇ, εἶπεν ἡ νταντᾶ, δὸς τὸν Καραγκιόζην εἰς τὴν ἐξαδελφοῦλά σου.

— «Ὁχι, ὄχι, ὄχι, εἶνε τοῦ Μπεμπέ, ὅλα τοῦ Μπεμπέ» καὶ ὁ Φιφῆς διέσχισε τὸ θωμάτιον τρέχων.

Ἀλλ' ἡ Λουκία ἔτρεχε καλλιτέρα ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐξαδέλφον. Τὸν ἔφθασε, καὶ ἄρπασα τὸν Καραγκιόζην ἀπὸ τοὺς πόδας ἤρπασε νὰ τραβᾷ μετὰ δύναμιν. Ὁ Φιφῆς, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε τὸ κεφάλι μετὰ τὰ δύο του χεῖρα, ἐτράβηξε καὶ αὐτὸς τόσον δυνατὰ, ὥστε τὸ κεφάλι ὑπεχώρησεν, ἐκόπη καὶ ὁ μικρὸς εὐρέθη κατὰ γῆς ἀποτόμως. Δὲν ἐκτύπησε διόλου· ἐκάθισε μᾶλλον παρὰ ἔπεσε. Ἀλλ' ὁ Φι-

φῆς δὲν ἀγαποῦσε πολὺ τὰ πεσίματα· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ τοῦ ἐφάνη πολὺ ἐξαφνικόν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὠρύεται.

Ἡ μητέρα καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Λουκίας ἀκούσασαι τὰς φωνάς, ἔτρεξαν. Μολοντί δὲν ἐκλαίεν οὔτε ἐφώναζεν ἡ Λουκία, ἡ θλίψις της ἦτο ἐπίσης μεγάλη. Ἀλλὰ μετὰ δύο λεπτὰ, ὁ Φιφῆς, ἐνθρονισμένος εἰς τὰ γόνατα μιᾶς του ἐξαδέλφης, ἔδειχνε τὰ μικρὰ κάτασπρα δοντάκια του, γελῶν καὶ τρωγαλίζων ἕνα ζαχαρωτόν. Ἡ Λουκία, ἄφωνος καὶ ἀγριεμένη, ἔβλεπε μετὰ βλέμμα ὀργίλου μία τὸν ἐξαδέλφον της καὶ μία τὸν ἀποκεφαλισμένον τῆς Καραγκιόζην.

«Τὸν καὶ μὲν τὸν Φιφῆν» εἶπε μία τῶν ἀδελφῶν, «εἶνε τόσῳ μικρὸς!»

Αὐτὸ ἤρκεσε διὰ νὰ ἐκραγῇ ἡ ὀργὴ τῆς Λουκίας.

«Μικρὸ εἶνε τὸ μάτι του!» ἐφώναξε. «Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κανεὶς μεγάλος, διὰ νὰ εἶνε καλὸς καὶ εὐγενής... Δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ κανεὶς πάντα ἑστὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ νὰ τοὺς κάμνῃ ὅ, τι θέλουν. Ἔτσι τὰ παιδιὰ γίνονται κακὰ, κακὰ παιδιὰ χαϊδεμένα...»

— «Ἔτσι λέγῃς καὶ ἐγὼ» ἀπήντησεν ἡ μητέρα ἡσυχῶς. «Τὸ ἴδιο ἐκάναμε καὶ μεῖς ἕως τώρα ἑστὴ Λουκία καὶ γι' αὐτὸ ἐπαραχαϊδεύθηκε καὶ ἔγινε κακὴ καὶ ἐγωίστρια. Κανεὶς δὲν το ἤξευρε καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ὁ Φιφῆς διὰ νὰ το μάθωμε. Εἶνε ὅμως καιρὸς τώρα νὰ μεταβληθῇ καὶ θὰ μεταβληθῇ.»

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἀπόλυτος βασιλεία τῆς Αὐτῆς Μικρᾶς Μεγαλειότητος. Καὶ μαζί μετὰ τὴν βασιλείαν ἐξηφανίσθη καὶ ὁ περίφημος κανὼν. Ἀλλ' ἀντικατεστάθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ ἕν ἄλλο ἀξίωμα, πολὺ πλέον γενικὸν καὶ ἀληθές, τὸ ἐξῆς: «Ἡ συγκατάθεσις εἶνε ἀρετὴ ὅλων τῶν ἡλικιῶν καὶ πρέπει νὰ συνειθίσῃ κανεὶς ἐνωρὶς νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῶν ἄλλων.»

Γ. Ξ.

Ο ΚΑΒΟΥΡΑΣ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΩΣΗΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Ἀπ' τὴ θάλασσα ἀνέβη ἕνας κάβουρας μὲ ἡμέρα ἑς τὴν ξηρὰ, γιὰ νὰ βοσκῇ ἑς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα.

Ἀλεποῦ δὲ πεινασμένῃ, μόλις τὸν παρατηρεῖ, πλησιάζει καὶ τὸν πιάνει νὰ τὸν φάγ' ἡ πονηρὴ.

Κ' ἔλεγε ὁ δυστυχισμένος πρὶν νὰ καταφαγῶθῃ: «Ὁ κουτὸς καλὰ νὰ πάθω, ἀφοῦ εἶχα γεννηθῇ

ἑς τὰ νερά, ἀντὶ κεῖ μέσα ὡς τὸ τέλος μου νὰ μείνω, ἵθετα χερσαῖος τώρα

ἑς τὰ γέγραμα νὰ γίνω.

Γ. Α. ΚΑΡΥΣΤΙΝΑΚΗΣ

ΠΛΟΙΟΝ ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σύννεφα μαῦρα σκεπάζουν τὸν οὐρανόν· κάποτε κάποτε τὰ σύννεφα σχίζουν λάμπεις που τρέχουν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ ἄλλο καὶ ἀκούεται δυνατὸς κρότος ὡς νὰ βροντοῦν πολλὰ κανόνια μαζί. Εἶνε ἀστραπαὶ καὶ βρονταί.

Εἰς ἄλλο μέρος πίπτει κεραυνός, καὶ ὁμοιάζει με φεῖδι φλογερὸ που ἀπὸ τὰ οὐράνια σπρηφογυρίζεται καὶ ὀρμᾷ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ θάλασσα εἶνε ἀγρία, τὰ κύματα πότε σηκώνονται ὑψηλὰ καὶ πότε χαμηλώνουν καὶ βαθουλώνουν σὰν τάφοι.

Πουλιὰ τῆς τρικυμίας πετοῦν ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα· ἡ βραχνὴ φωνὴ των δὲν ἀκούεται μέσα εἰς τὸ ῥόχθο τῆς θαλάσσης.

Μέσα εἰς τὸ πέλαγος παραδέρνει ἕν πλοῖον. Ὁ βορριᾶς ἐξέσχισε τὰ πανιά του, ἔσπασε τὰ κατάρτια, τὰ κύματα χυμοῦν ἐπάνω του ἀφρισμένα ὡσὰν λύκοι λυσασμένοι.

Ἦσαν ἄνθρωποι, ἦσαν ψυχαὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πλοῖο.

Ποῦ εἶνε ὅλοι αὐτοὶ τώρα; ποῦ κατατρακυλοῦν μέσα ἑς τὴν ἀγριεμένη θάλασσα τὰ ἄψυχα κορμιά των· εἰς ποίας πέτρας κτυποῦν τὰ μέτωπά των; εἰς ποίας ἀκτὰς θὰ τα πετάξῃ ἡ θάλασσα;

Καὶ τοὺς περιμένουν! ἡ γυναῖκα περιμένει τὸν ἄνδρα της, ἡ ἀδελφὴ τὸν ἀδελφόν, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τὸν ἀρραβωνιαστικόν, ὁ γέρος πατέρας τὸν υἱόν του καὶ ἡ χήρα μάνα τὸ ναυτόπουλο....

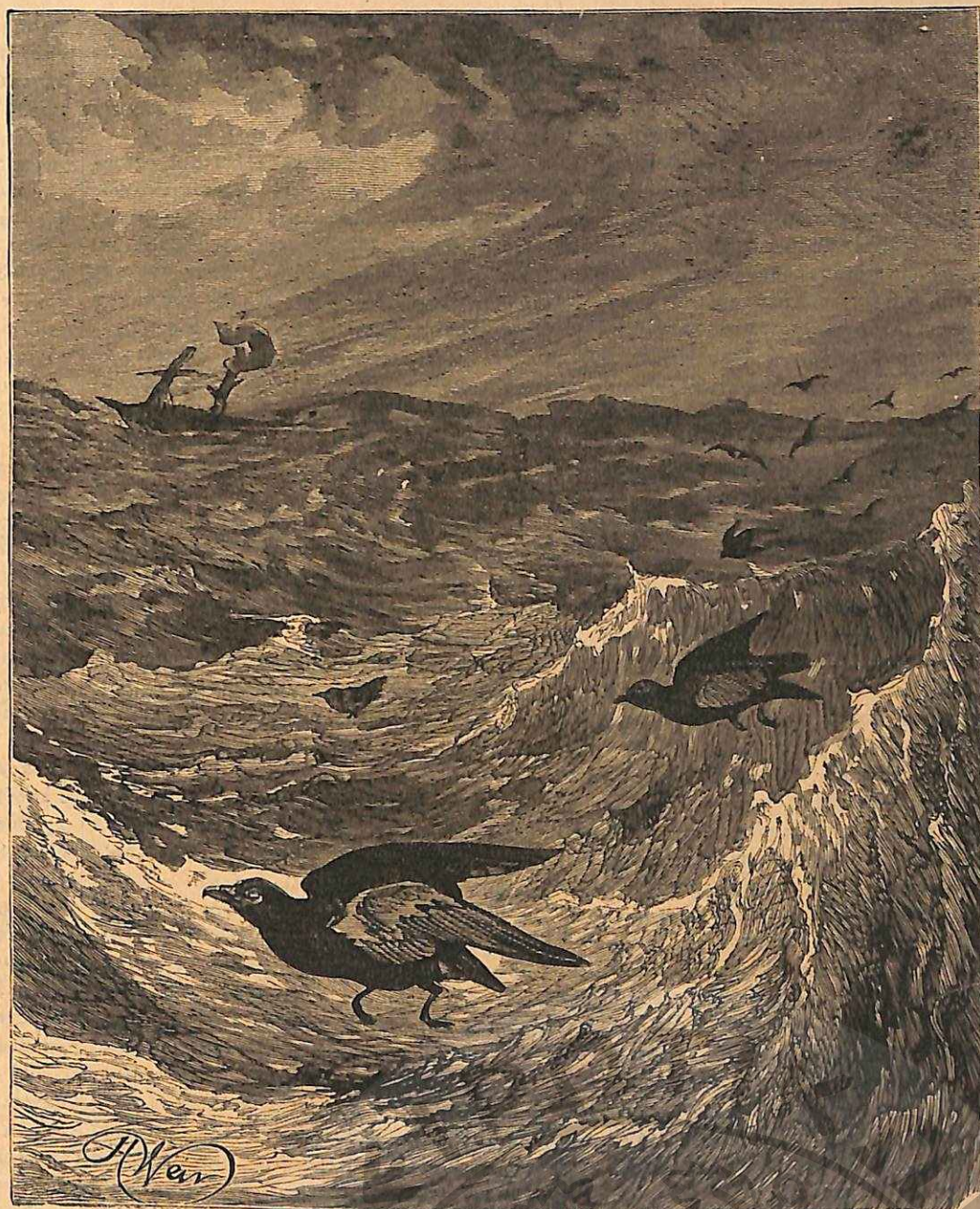
Τοῦ κακοῦ περιμένουν· ἡ θάλασσα δὲν ξαναδίνει ὅ, τι πάρῃ μιὰ φορά. Τοῦ κακοῦ κάθονται κοντὰ ἑς τὴν ἀπρογιάλιὰ καὶ ἐρωτοῦν τὴν πυκροκυματοῦσα θάλασσα. Ἡ θάλασσα ἀπαντᾷ μ' ἕνα βογγητὸ σὰν νὰ

φέρῃ τὸν ὑστερο στεναγμό, τὸ ψυχομάχημα τῶν πνιγμένων.

Ποῖος εἰξεύρει ἂν αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ ἀναγινώσκετε τὰς γραμμὰς αὐτάς, δὲν κινδυνεύουν πλοῖα, δὲν πνίγονται ἄνθρωποι;

Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς λυπηθῇ, νὰ τοὺς σώσῃ, νὰ λυπηθῇ καὶ τὰ δυστυχῆ ὄντα ποῦ τοὺς περιμένουν—ἀλλοίμονον, τοὺς περιμένουν ματαίως καὶ δὲν θὰ τοὺς ἴδωσιν ποτέ—καὶ που θὰ βουτηχθοῦν ἑς τὰ μαῦρα, καὶ θὰ κλαίουν νύκτα καὶ ἡμέραν.

Θεέ μου, λυπήσου ὅσους εὐρίσκονται εἰς ἀγωνίαν καὶ παλαίουσιν μετὰ τὰ κύματα!

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια και τέλος ἴδε σελ. 275.)

Τὸ κτίριον κτισθὲν πρὸ τριακοσίων καὶ πλέον ἐτῶν ἐδείκνυε πανταχόθεν σημεῖα καταστροφῆς, τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐγκατάλειψις. Εἰς τὸ δάσος, ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως πάσης φροντίδος ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων, ἐπῆλθεν ὑπερβολικὴ καὶ ἀγρία βλάστησις ἣτις θὰ παρείχε πολλὴν ἐργασίαν εἰς τὸν πέλεγκον τοῦ ὑλοτόμου. Εἰς τὸ οἰκοδόμημα ὅμως ἡ λεπτὴ λιθουργικὴ ἐργασία ἦτις ἐκόσμη τὴν πρόσοψιν, τὰ θυρώματα καὶ τὰ παράθυρα εἶχεν ἀποτριφθῇ. Τὰ παραθυρόφυλλα δὲν ἦσαν πλέον συνηρμοσμένα, ἀναρριχητικὰ καὶ παράσιτα φυτὰ περιέβαλλον τοὺς λίθους τοῦ κτιρίου, συνεκράτουν δὲ αὐτοὺς καὶ ἡμυόδιζον νὰ πέσωσι. Τὰ πάντα ἐδείκνυν τελεῖαν ἐγκατάλειψιν καὶ ἐρήμωσιν.

Ἐν τούτοις μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεως παρετήρησεν ὁ ξένος πέραξ τῆς βρύσεως βήματα τὰ ὅποια δὲν εἶχον κἀμὴν βεβαίως αἱ ἑλαιοὶ ἢ αἱ δορκάδες. Πλησιάζας εἰς τὴν θύραν εἶδεν ὅτι, ἀντὶ νὰ εἶνε εἰς ἐλευθερίαν κατὰστασιν ὅπως καὶ τὸ λοιπὸν κτίριον, ἦτο κλεισμένη διὰ καλοῦ κλειθροῦ, περὶ τοῦτου δὲ ἐβεβαίωθη θελήσας ν' ἀνοίξῃ. Τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς σκέψεις τὸν ξένον.

Ἐσκέφθη δὲ κατωκίαν ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ πολλῶν γενεῶν καὶ κατηρειπωμένη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ, ἄνευ αἰτίας τινός, τόσον στερεὸν κλειθρὸν ὅτι ὑπῆρχε μυστήριον εἰς τοῦτο, βεβαίως ὁμῶς ὅπως διόλου διαφορετικὸν ἀπ' ὅ, τι ἐπίστευον οἱ δεισιδαίμονες χωρικοὶ ὅτι τὰ στοιχεῖα τὰ ὅποια τόσον ἐφοβεῖτο ὁ κύρ Μαθίος ἦσαν δίποδα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ὡδήγησε λοιπὸν τὸν ἵππον τοῦ εἰς σύνδεστρον μέρος τοῦ δάσους, εἰς ἀποστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου, τὸ ἔδωκε στερεῶς εἰς ἓν δένδρον ἀφῆσας ἀρκετὰ μακρὸν τὸν χαλινὸν ὥστε νὰ εἴμπορῃ νὰ βόσκη ἐν ἡσυχίᾳ. Ἐπειτα ἐπέστρεψε καὶ ἐτοποθετήθη εἰς ἐνεδραν πλησίον τῆς μυστηριώδους θύρας.

Γεμίσας καλὰ τὰ δύο πιστόλια τὰ ὅποια εἶχεν εἰς τὴν ζώνην του, ἀνερριχθῇ μετὰ τὴν εὐκαμπύριαν αἰλούρου εἰς μεγάλην καρυδιάν, ἣτις ὠρθοῦτο παρὰ τὴν βρύσιν, ἐκεῖ δὲ κεκρυμμένος μεταξὺ τῶν κλάδων ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ.

— Θὰ εἶνε πολὺ παράξενον, ἔλεγε μετὰ τὸν νοῦν τοῦ νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ κατὰκτῃ αὐτὸ τὸ κτήμα, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμὲ, ὅπως μοῦ λέγει ὁ συμβολαιογράφος. Ἀλήθεια, φοβερός αὐτός ὁ συμβολαιογράφος. Πῶς κατάρθρωσε καὶ μ' ἐξετρώπωσεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν, πῶς κατάρθρωσε νὰ πληροφορηθῇ ὅτι ὁ πάππος μου, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἰδιοκτῆτου ὁ ὁποῖος ἀπέθανε χωρὶς κληρονόμον, ἐγκα-

τεστάθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου. Χωρὶς αὐτὸν θὰ ἦμουν ἀκόμη ἐκεῖ κάτω. Ἀλλὰ σιωπῇ. Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον θὰ ἔχωμεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν.

Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο ὁ ξένος ἦτο μὴ ἀποκοιμηθῇ. Καὶ πραγματικῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἤρχισαν νὰ μισοκλείωνται. ὅταν αἰφνιδίᾳ λάμψις πεσοῦσα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἠνάγκασε νὰ τοὺς ἀνοίξῃ. Κινηθεὶς ὀλίγον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς νάρκης παρετήρει μετὰ προσοχῆς.

Τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ζωηρὸν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ φεγγίτου ὑπογείου, τῷ ἐφάνη δὲ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ὅτι σκιαὶ ἐκινουῦντο ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ παρετήρει τοιοῦτοτρόπως, εἶδε τὴν θύραν τοῦ πύργου ν' ἀνοίγεται ἡσυχῶς. εἰς ἀνθρώπους ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ οἴκου δομήματος, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν βρύσιν. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του μεγάλην λάγχνον, τὴν ὁποίαν ἐγέμισε νερόν. Ἐπειτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ κτίριον, καὶ ὁ ξένος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἀμυδρῶς τὸν κρότον τοῦ κλειθροῦ περιστρεφομένου ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ.

Ὁ νέος ἐπερίμενεν ἀκόμη ἀρκετὴν ὥραν ὁ ἐντὸς τοῦ ὑπογείου κρότος ἀπεμακρύνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον. τὸ φῶς ἐγένινεν ἀσθενέστερον καὶ ἐξηφανίσθη. τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐξηπλώθη καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ πύργου καὶ τῶν πέριξ.

Καταβάς τότε μετ' ἄκρας προφυλάξεως καὶ πλησιάζας εἰς τὸν φεγγίτην, εἶδεν εἰς τὴν λάμπριν σβυνομένης ἀνθρωπίνης δέκα δώδεκα ἀνθρώπους ἐξηπλωμένους ἐπὶ σωρῶν χόρτων καὶ κοιμημένους. Τὰ ἡχηρὰ ῥογχαλήματα τῶν ἐτάραττον μόνον τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς, αὐτὰ δὲ κατὰ πάσαν πιθανότητα ἦσαν οἱ ὑπόκωφοι ψίθυροι, οἵτινες ἐφαίνοντο τόσον μυστηριώδεις ἐντὸς ἀκατοικήτου κτιρίου, αὐτὸ δὲ ἔδωκεν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὰς ἀνοήτους ἐκείνας φήμας τὰς ὁποίας διέδωκαν χωρικοὶ τινες περισσώτερον δειλοὶ παρὰ θαρραλέοι, διελθόντες κατὰ τύχην ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Οἱ ἐν τῷ ὑπογείῳ ἐκοιμώμενοι, πλησίον τῶν ἔχοντες τὰ ὅπλα των. Πλησίον των ἦσαν δέματα ἐμπορευμάτων ἀνοικτά, τὰ ὅποια ἐμαρτύρουν ποῖον ἐπάγγελμα μετήρχοντο ἦσαν ληστοπειραταί, ἀπογυμνῶντες ἢ τὰ πλοῖα τὰ διερχόμενα μιλία τινα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἢ τοὺς ἐμπόρους τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὰς ἐμπορικὰς πανηγύρεις ἢ ἐπιστρέφοντας ἐξ αὐτῶν.

Εὐχαριστήσας τὴν περιέργειάν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καταφύγιόν του ὅπου ἀνερριχθῇ. τῶρα δὲ ἔβαλεν ὅλα τὰ δυνάμειά του νὰ μὴν τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. διότι ἂν ἐγίνετο γνωστὸν ὅτι ἦτο ἐκεῖ, ὁ θάνατός του ἦτο ἀφευκτός.

Τὴν χαρὰν ἡκουσε νὰ γίνεταί κίνησις εἰς τὸ ὑπόγειον. χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτοίμαζοντο νὰ ἐξέλθωσιν ἄλλα πρὸς με-

γάλην τοῦ ἐκπληξῆν ἡ θύρα δὲν ἦνοιχθη, δὲν εἶδε κανένα νὰ ἐξέλθῃ. Τί ἀπέγιναν λοιπὸν οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμώοντο τόσον ἡσυχᾶ ὡς ἀνθρωποὶ εἰρηνικοὶ ἔχοντες ἡσυχον τὴν συνείδησιν των;

Ἀνέμεινεν ἱκανὴν ὥραν μεθ' ὑπομονῆς, ἀλλ' ὅταν ἐξημέρωσε καλὰ, ἀπεφάσισε νὰ καταβῇ ἐκ τῆς κρύπτης του, ἐξέλθων δὲ ἐκ τοῦ περιόλου ἐσπευσε πρὸς τὸν ἵππον ὁ ὁποῖος ἔτρωγε τὸν τρυφερὸν χόρτον τοῦ δάσους ἀναμένων τὸν κύριόν του.

Ἀναβάς αὐτὸν διηυθύνθη ὡς ταχύτερον ἠδύνατο πρὸς τὴν πλησιέστεραν πόλιν, καὶ ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς ἀρχάς. Μετὰ τινὰς ὥρας ὅλος ὁ πύργος ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ στρατιῶτας. Τὴν νύκτα οἱ ληστοπειραταὶ ἤλθον πάλιν ὡς συνήθως καὶ ἤρχισαν νὰ τοποθετῶσι τὰ κλοπιμαῖα πράγματά των, ὅτε ἔξαφνα οἱ στρατιῶται ἐφώρμισαν κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς συνέλαβον. Τότε δὲ ἐξηκριβώθη διατὶ οἱ κάτοικοι δὲν τοὺς ἔβλεπον οὐδὲ ὑπόπτευον τὴν παρουσίαν των εἰς τὸν τόπον.

Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ πύργου εἶχον κατασκευάσῃ θολωτὸν ὑπόγειον δρόμον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦ ὑπόγειου ἐφερεν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἐπέτρεπεν ἐν καιρῷ πολιορκίας νὰ ἐξέρχωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν των καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἢ νὰ εἰσάγωσι ζωοτροφίας εἰς τὸ φρούριον. Ἡ εἰσόδος τοῦ ὑπογείου τούτου ἦτο κεκρυμμένη ἐντὸς τῶν βράχων, καλυπτομένη ὑπὸ θάμνων, ὁ δ' ἀγνοῶν τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς δυσκόλως ἠδύνατο νὰ τὴν ὑποθῇ.

Ἡ δεισιδαιμονία τῶν ἀμαθῶν πέριξ κατοίκων ἔπλασε διαφόρους μύθους περὶ τοῦ πύργου. οἱ ληστοπειραταὶ λοιπὸν ἐπωφελήθησαν τὴν περίστασιν ὥπως εὐρωσι καταφύγιον χωρὶς νὰ διατρέχωσι κανένα κίνδυνον.

— Λοιπὸν, κύρ Μαθιέ, νὰ πού τα ἐνίκησα τὰ στοιχεῖα καὶ ἐπιστρέφω νικητὴς ἀπὸ τὸ κτήμα τῶν προγόνων μου, ἔλεγε γὰρ ὁ νέος ἐκεῖνος μετὰ τινὰς ἐβδομάδας εἰς τὸν ἀπλοῖχον ξενόδοχον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ θάλλῃ τέτοιο καλὸ ἀφεντικό 'ς τὴ χώρα. Μὰ εἰδες πάλι ἐγὼ; εἶπε μετὰ ὑπερηφανείας. καλὰ δὲν ἔκαμά πού σου εἶπα πως ὁ πύργος ἦτανε στοιχειωμένος; Ἄν δὲν σου ἔδιδε ἐγὼ τόσας πληροφορίες, τί θὰ ἔκανες;

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, κύρ Μαθιέ, μὰ αἱ ὁδηγίαι σου δὲν θὰ με ὠφελοῦσαν διόλου, ἂν ὁμοίᾳ ἐκεῖνον τὸν ἐξάδελφόν σου ποὺ τῶκοψε λάσπη, ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὸν πύργον γιατί ἐνόμισέ πως εἶδε φαντάσματα. ἂν ἦμουν σὰν αὐτόν, δὲν θὰ ἤρχετο πάλιν 'ς τὴν ἐξουσίαν μου τὸ πατρικὸ μου κτήμα.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΒΕΝΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια εἶδε σελ. 278)

Ἀπεχωρίσθησαν κατευχαριστημένοι ἀπ' ἀλλήλων. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ὁ λοχαγὸς καὶ τὰ παῖδιά συνήντησαν τὴν κυρίαν Συλβίαν, ἡ ὁποία περιμένουσα αὐτούς, περιεπάτει ὑπὸ τὰς φιλύρας τὰς κοσμοῦσας τὴν πλατεῖαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡ ἐπίσημος ἡμέρα. Τὰ παῖδιά ἐξυπνήσαντα ἀπὸ τὴν αὐγὴν μετὰ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐμελλόν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπ' οὗ ἡτοιμάσθησαν ἐφίλησαν μετὰ στοργῆς τὸν θεὸν καὶ τὴν θεάν, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐμελλον νὰ ποχωρισθοῦν μέχρι τῆς ἐσπέρας.

Ὁ λοχαγὸς, ἐνοχληθεὶς ἀπὸ τοὺς ρευματισμούς του, δὲν ἠδύνατο νὰ συνοδεύσῃ τὴν πρῶταν ἐκείνην τοὺς ἀνεψιούς του. Τὴν ἐμπιστευτικὴν ταύτην ἐντολὴν ἀνέθηκεν εἰς τὸν Αὐγουστίνον.

Ὁ στρατιώτης πιστὸς εἰς τὸ σύνθημα παρουσιάσθη τὴν ὠρισμένην ὥραν εἰς τὴν θύραν.

Τὰ παῖδιά, μετὰ βῆμα τακτικὸν ὡς νὰ ἦσαν ὀπλῆται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπαξιωματικοῦ των, ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν. Ἐκεῖ ὁ Αὐγουστίνος τὰπεχαίρειται καὶ ἀνεχώρησεν.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ ἔφθασαν πρὸς τῆς μεγάλης πλατείας, ὅπου ἀνέμενον ἤδη πολλὰ παῖδιά.

Τὸ πλῆθος τῶν βλεμμάτων τὰ ὅποια διηυθύνθησαν ἐπὶ τῶν τεσσάρων παιδίων ἔκλιναν αὐτὰ νὰ συσταλῶσι πρὸς στιγμὴν.

— Καινούργιοι! καινούργιοι! ψιθυρίζουσιν εἰκοσι φωναί.

Ἀλλ' ὁ κώδων τῆς ἐνάρξεως εἰδοποιεῖ νέους καὶ παλαιούς ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐνάρξεως.

Σπεύδουσι, συνωθοῦνται, λαμβάνουσι τοὺς μαθητικούς των σάκκους ἢ τὰ βιβλία τὰ ὅποια εἶχον ἀποθέσει κατὰ γῆς, καὶ εἰσέρχονται εἰς μικρὰν θύραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐμφανίζεται ὁ κ. Ραπτᾶς.

— Ἐν τάξει, παῖδιά, ἐν τάξει!

Οἱ μαθηταὶ μαντεύουν ὅτι ὁ κ. Προβατᾶς ἂν καὶ ἀόρατος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των παρακολουθεῖ τὰς πράξεις καὶ κινήσεις των.

Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ διευθύνονται εἰς τὰς τάξεις των.

Μόνον ἓν ὑψηλὸν παιδίον μετ' ἐνδύματα καταμελαινωμένα, μετὰ κόμην ἐν ἀταξίᾳ, ἐκτύπησε μετὰ τὸν ἀγκῶνά του τὸν γείτονά του, ὅστις εἰς ἀνταπόδοσιν τὸν ἔβαλε τρικλοποδιά. Τὸ ὑψηλὸν παιδίον ἐκλονίσθη καὶ διὰ νὰ μὴ πέσῃ ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς ὤμους ἐνὸς ἰσχυροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος, προσεπάθησε νὰ στηριχθῇ ὅπου ἠδυνήθη.

Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ ὁ κ. Ραπτᾶς

νὰ ἴδῃ ποῖον κίνδυνον διέτρεχεν ἡ πειθαρχία, ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου Προβατᾶ κατηύνασε τὴν ἐπαναστατικὴν ὁρμὴν τῶν ἀνυποτάκτων.

— Τριακοσίους στίχους νάντιγράψουν ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Μιχαήλ!

— Τὴν ἐπάθαμεν, εἶπεν ὁ Μιχαήλ, θέτων μετ' ἡθος ἐγκαρτερήσεως τὰς δύο χεῖρας του εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του.

— Ἀ! μπᾶ! λεπτὸ δὲν δίνω! ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως ὁ Συμεὼν, ὁ πρῶτος. Μὴ χάνεσαι, δὲν θὰ χαλάσω ἐγὼ τὴν καρδίαν μου.

Ὁ Ἰακώβος ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ δυσηρεστήθη. Κατὰ τὴν γνώμην του ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὁ ἀδιαφορῶν περὶ τῶν ποινῶν καὶ μετὰ τόσον ὀλίγον σεβασμὸν ὁμιλῶν περὶ τοῦ διδασκάλου του δὲν θὰ ἦτο ὁ πρῶτος τῆς τάξεώς του.

Δὲν ἠπατάτο. Ἦ τοιαύτη πρὸς τὰς τιμωρίας καὶ τὰς ἐπιτιμήσεις περιφρόνησις εἶνε συνήθης εἰς τοὺς ἀμελεῖς καὶ τοὺς ἀριλογίους.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας, οἵτινες οὐτε τὴν πείραν οὐτε τὸν χαρκτηρὰ τοῦ ἀδελφοῦ των εἶχον, παρετήρησαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξιν. Ἡσθάνοντο ἐν εἰδὸς θαυμασμοῦ πρὸς τὸν ἥρωα ἐκεῖνον ὅστις ἤκουε τὴν καταδίκην του καὶ τὴν τιμωρίαν ἐκείνην ἔχων τὸ μερίδιον ἐπὶ τῶν χειλέων. Ἐπεθύμουν νὰ ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν των ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος. ἀλλ' ὁ Συμεὼν εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ Ἰακώβου, ὅπου εἰσῆλθεν ὁ κύριος Προβατᾶς, σκεπτικὸς καὶ δυσηρεστήμενος.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας οἱ δύο ἀδελφοὶ παρετήρησαν ὅτι ἐκάστη τάξις εἶχε τοὺς κεκηρυγμένους ἀμελεῖς τῆς. Ὁ Συμεὼν ἦτο ὁ ἀρχηγὸς ὧν, ὅλοι δὲ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν συμμορίαν ἐκαλοῦντο ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχηγοῦ των Συμεωνικοί. Ἐπροστάτευε δὲ αὐτοὺς τοὺς ὁπαδούς του καὶ ἐν περιπτώσει φιλονικίας τοὺς ἐδοῦθε.

Ὁ Συμεὼν δὲν ἠὐχαριστήθη διόλου ἐκ τοῦ Ἰακώβου, εἶδεν ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ἐφάνη ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ποινήν του, ὁ Ἰακώβος δὲν ἐμερίδασεν ὅπως οἱ ἀδελφοὶ του καὶ ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὁδόν των του. Δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας. Πράγματι ὁ Ἰακώβος ἐλθὼν εἰς τὴν θέσιν του ἐκάθισεν ἀθρόωως καὶ ἀνοίξας τὰ βιβλία του ἐμελέετο μετὰ συντόνου προσοχῆς. Ἐπειτα, ὅταν ἤρχισε τὸ μάθημα ἐστρέφεν ὅλην τὴν προσοχήν του πρὸς τὸν διδασκαλόν.

Ἐντὸς τῆς πρώτης ἐβδομάδος ὁ Ἰακώβος ἀπέκτησεν ἐξαιρετικὴν θέσιν μετὰ τῶν συμμαθητῶν του. Προῆλθε δὲ αὐτὴ ὅχι μόνον ἐκ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐκπληκτικῆς, κατὰ τὴν ἑκφρασὶν τοῦ Προβατᾶ, συνθέσεώς του ἄλλα καὶ δι' ἄλλο τι.

Μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν τοῦ Ἰακώβου ἦτο καὶ παιδίον τι σχεδὸν συνομήλικον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυν ἐκτακτὸν ἐπιμέλειαν. Ἦκουεν ἀπλήστως παραδίδοντα τὸν καθηγητήν, οὗτος δ' ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἠγάπα πολὺ.

Διακόπτων ἐνίοτε τὸ μάθημα ὅπου ἦτο δύσκολον, ἐστρέφετο πρὸς τὸ παιδίον, βλέπων δὲ τοὺς σοβαροὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ ἔλεγε μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀνθιμ, ἐνόησες;

Ὁ δὲ μαθητὴς, παραδοξὸν πρᾶγμα, ἀπήντα διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἀρνητικῆς ἢ καταφατικῆς.

Ὁ διευθυντὴς ἐπανήρχισε φιλοφρόνως τὴν ἐξηγήσιν τοῦ μαθήματος, ὁ δὲ Συμεὼν ἐχλεύαζε χαμηλοφώνως, ἐν ᾧ οἱ ἐν τῇ τάξει ὁπαδοὶ του ἐγέλων.

— Κωφὸς δὲν εἶνε βέβαια, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰακώβος, μήπως εἶνε βωδός;

Κατὰ τὸ διάλειμμα προσεπάθησε νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτὸν καὶ τῷ ἐφάνη χρήσιμος ὅσον ἠδυνήθη ὁ Ἀνθιμὸς τὸν εὐχάριστῃσεν ἐπανειλημμένως διὰ χαρίεσσης κινήσεως τῆς κεφαλῆς, οἱ δὲ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του, μὴ ἐκφράζοντες ἀκόμη πλήρη ἐμπιστοσύνην, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγον: «ὦ, ἂν ἦμην βέβαιος ὅτι δὲν εἶσαι κακός!»

Οἱ Συμεωνικοί, οἵτινες ἐφαίνοντο ἔχοντες ἐκατὸ ὀφθαλμούς Ἀργου, εἶδον τὴν μικρὰν ταύτην σκηνήν. Ὁρμήσαν λοιπὸν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς ὅπου ἦσαν, φωνάζοντες καὶ συνωδοῦμενοι καὶ ἐσχημάτισαν κύκλον πέριξ τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ προστατευομένου του.

— Λοιπὸν, Ἀνθιμ μετὰ τὸ κλειστὸ τὸ στόμα, δὲν θὰ μας κάνῃς ν' ἀκούσωμε τὴ χρυσὴ φωνίτσα σου;

— Μὰ μί... μί... μίλα λοιπὸν! εἶπεν εἰς ἄλλος.

Τοῦτο ἐφώτισε διὰ μιᾶς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰακώβου. Ἐστράφη δὲ καὶ παρετήρησεν ἀκαρδαμικτῇ τοὺς διώκτας τοῦ Ἀνθίμου.

Τὸ παιδίον δὲν ὠμίλει διότι ἦτο τραυλὸν καὶ διότι οἱ γέλωτες καὶ οἱ μυκτηρισμοὶ τοῦ Συμεὼν καὶ τῶν ὁπαδῶν του, τῶν ὁποίων ἡ σκληροκαρδία ἦτο ἐφάρμιλος πρὸς τὴν ἀμέλειαν, ἐνέπνευσεν εἰς τὸν δυστοχῇ Ἀνθιμον δειλίαν, ἡ ὁποία καθίστα ἀκόμη αἰσθητότερον τὸ ἐλάττωμά του.

Ὁ Ἰακώβος παρετήρησεν ἀκαρδαμικτῇ καὶ τολμηρῶς τὰ κακοήθη παῖδιά.

— Ὁ πρῶτος που θὰ τολμήσῃ νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὸ τὸ παιδί θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μ' ἐμένα, εἶπε μετ' ἐνθουσιαν φωνήν.

Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ἐσιώπησαν. μόνον ὁ Συμεὼν ἐγέλασε χλευαστικῶς καὶ πλησιάζας μετὰ προσποιητὴν ἀγάπην πρὸς τὸν τραυλόν, εἶπε:

— Τί φο... φο... φο... βεῖ... βεῖ... . . .σαι, παι. παι... δι' μου!

Πρὶν τελειώσῃ ἰσχυρὸν γρονθοκόπημά τον ἐκύλισεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Οἱ κακοὶ εἶνε πάντοτε ἄνθρωποι. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀμελῶν ὅσον καὶ ἂν ἐταπεινώθῃ ἐκ τῆς προσβολῆς τὴν ὁποίαν ἔπαθε πρὸ τῶν ὑπηκόων του, ἐνόησεν ὅτι εὗρε τὸν δυνατώτερόν του καὶ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐσηκώθη καὶ βλασφημῶν κατὰ τῶν ἀνοήτων που δὲν ἐννοοῦν τὰ ἀστεῖα, ἀπεσύρθη ταπεινῶς.

Ἡ πρᾶξις τοῦ Ἰακώβου προσεῖλκυσε πολλὰ παῖδια πρὸς τὸ μέρος του. Ἀφ' ἐνὸς ἐσμίκρυνε τὸν Συμεῶν, τὸν ὁποῖον πολλοὶ μαθηταὶ ἐθαύμαζον, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀνύψωσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν παιδίων. Οἱ μᾶλλον ἐνθουσιῶδεις θαυμάσται του τὸν ἐπωνόμασαν Γενναῖον.

Μείνας μόνος πλησίον τοῦ παιδίου τοῦ ὁποῖου ἀνεκρύχθη προστάτης, δὲν ἔδειξε πρὸς αὐτὸν οἶκτον, ὅστις ἠδύνατο νὰ λυπήσῃ τὸν δυστυχῆ Ἀνθιμον, ἀλλὰ τοῦ ὠμίλησε μὲ συμπαθειαν ἐκ τοῦ βίου τῆς καρδίας ἀνερχομένην, καὶ τείνας πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα τῷ εἶπε·

— Ἀνθιμε, θέλεις νὰ εἶσαι φίλος μου;

[Ἐπεταί συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Τὸ ψωμί τὸ δανεῖκό
μιά καὶ δυὸ εἶνε γλυκό,
μὰ τελειώνει βιαστικὸ
καὶ σ' ἀφίνει νυστικὸ.

2.

Ὁ καθένας τὸ καλὸ
ποῦ 'ς τὸν κόσμον κάνει
κι' ἂν το γρίψῃ 'ς τὸ γιαιλό,
πάλι δὲν τὸ χάνει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ σχολείῳ·

Τὰ μικρὰ γράφουσιν ὀρθογραφίαν.

Ὁ Μανωλάκης ἔγραψε τὸ σχολεῖον μὲ ἓν λ.

— Ἐντροπή! λέγει ὁ διδάσκαλος. Σβύσε τὸ ἓν λ.

Καὶ ὁ Μανωλάκης·

— Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, δάσκαλε;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δουριεῖου Ἰππου

Δύο συμμαθηταὶ ἤλθοι εἰς λόγους.

— Ἄν δὲν ἦμιον μέλος τῆς προστατευτικῆς εταιρείας τῶν ζῶων, θά σου ἔναθα ἓνα χαστοῦκι, λέγει ὁ εἷς.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος· καὶ δίδει ἰσχυρὸν ῥάπισμα εἰς τὸν πρῶτον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθράκου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Νοεμβρίου.

793. Λεξιγριφος.

Γρίμμα εἶνε τὸ πρῶτον, δένδρον τὸ δεύτερόν μου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώρα τὸ σύνολόν μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μπίτοβιν

794. Στοιχειδωγριφος.

Ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἥρω· κ' ἐπολέμησα 'ς τὴν Ἄν τὸ γένος μου ἀλλάξῃς [Τροία.

κ' ἓνα γράμμα μου προτάξῃς.

Μίαν νύμφην τῆς θαλάσσης θ' ἀποκτήσῃς μ' εὐ- [κολίαν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Λι-χου-Τσάγγ

795. Ἀναγραμματισμός.

Ἡ ταπεινὸς θεράπων σας τὰ γράμματα κινῶν σχῆμα νάλλάξω θέλησα πλὴν-τί κακὸν φρικτόν! εἰς τὸ κεφάλι δέχθηκα βροχῆς κατακλυσμόν! Καὶ τώρα σὰς φορτώνομαι τὴν λύσιν ἀπαιτῶν.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

796. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὅσχατον ἡ Κύπρος τὸ δανεῖζει. Τὸ δεύτερόν μου μιά κοινὴ ἀντανούμια εἶνε. Τὸ τρίτον μου τὰ βόρεια μέρη πάντα φωτίζει. Τῶν Ἐρινύων ἱερὸν τὸ τέταρτόν μου εἶνε. Τὸ πέμπτον μου 'ς τὰ φορητὰ διὰ τροφὴν το [δίδουν.

Τὸ ἕκτον μου 'ς τὸ δεύτερον οἱ λυταὶ μου θά ἴδουν.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς Νυκτὸς;

797. Κυβόλεξον.

Σχημάτισον κυβόλεξον τοῦ ὁποῖου μιά λέξις νὰ εἶνε μαζί.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

798. Ἀστήρ.

+ + + Νάντικασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων
+ + + οὕτως ὥστε νάναγιγώσκεται
+ + + καθέτως τὸ ὄνομα ἐπαρχίας
+ + + τῆς Ἑλλάδος, ὁρίζοντίως
+ + + κράτος τῆς Εὐρώπης, καὶ
+ + + διαγωνίως τὸ ὄνομα ἀρχαίου
+ + + βασιλέως καὶ μυθικοῦ τέ-
ρατος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου

799-800. Περιφράσεις.

Ποῖα εἶνε τὰ δύο τῶν κάτωθι περιφράσεων δη-
λούμενα κύρια ὀνόματα;

1. Ἡ μεγάλη Ἑλλάς.

2. Ἡ λεσθία ἀηδών.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πραίας Κερκύρας

801-802. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀνθίων.

1. Ὁ γλυκύτερος τῶν ἀνέμων εἶνε ὁ Ζέφυρος.

2. Ὁ Καπρηρεὺς εἶνε ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεονίδου

803-804. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Ζεὺς διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πᾶν.

2. Ὁ Λάκων δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἥρω.

Ἐστῆλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πατρίτου

805-808. Μαγεῖκὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματί-
σον ἄλλας τόσας λέξεις:

Μαῖα, δλωρ, Ἡρα, λεῖος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρισσοῦ

809. Φύρδην.-μεγέδην.

Οπτε μὴ λατανάλεθε ἰδὰ ντὴ ποινεσῶα

Ὅτι νὰ νίγη τῶναῖδα τῆν ῥάνα ντὴ απρονσῶα

Νέθβοια εἶεν τὸ ναπρὸ ἀβένοῖθα τὸ μνέλλο

Θόνε κηπλάδος νάχεῖτα ὁ ν' ἀληθνάλα θνέλω

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου

810. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 4 = Νῆσος.
2 1 5 4 = Ἡράσειον.
3 4 5 4 8 7 4 = Κῆτος.
4 7 4 3 6 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
5 2 1 4 7 6 = Ἀγγεῖον.
6 5 2 8 4 = Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.
7 2 3 2 5 6 = Φυσικὸν φαινόμενον.
8 5 6 = Σῶμα στρατιωτικόν

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου

811. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μίας ἡπείρου.

1, Τραγικὸς ποιητής. 2, Βασιλεὺς τῆς Ῥώ-
μης. 3, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

812. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ, τὰ δὲ τρίτα τὸ ὄνομα ἄνθους.

1, Ἐποχὴ τοῦ ἔτους. 2, Ἀκρωτήριον. 3,
Ἀρχαῖος βασιλεὺς 4, Χρήσιμον εἰς τὴν οἰκο-
δομίαν. 5, Ἰερὸν βιβλίον.

Ἐστῆλη ὑπὸ Θερασίου Θ. Ζωτοπούλου

813. Ἑλλειπασύμφωνον-

αὐ-υε-ιω-αι-αι-ο.

Ἐστῆλη ὑπὸ Οὐρανίας Σ. Δισύλλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Αὐγούστου ε. ε.

674. Σιαγὼν (σύ, ἄγών). — 675. Δίσκος (δῖς, Κῶς). — 676. Ρεῦμα, γεῦμα. — 677. Κυ-
ναίγειρος, αἰγίειρος. — 678-684. Ἡ ἀνταλλαγὴ
γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων γ καὶ ρ, αἱ δὲ σχη-
ματίζονται λέξεις εἶνε: ἄγρὸς, γῆρας, γοργός,
γραφή. — 682. Ἀηδὼν.

685. I ω ν ι Α 684. Λ
Α υ δ ο Ι Α Ρ Α
Α Λ Β Ι Σ Τ Ι Τ Ο Σ
Ρ ι π τ Ω Α Σ Π Λ Α Δ Ξ
Α γ κ ω Ν

685. ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ (1, Πλάτων. 2, Ἑλλή-
σποντος. 3, Ρίς. 4, Σίκινος. 5, Ἑρμῆς. 6,
Φοινίκη. 7, Ὀλυμπος. 8, Νιαγάρας. 9, Ἡ-
λιος). — 686. ΜΑΓΙΟΡΚΑ (1, Μάλιακος. 2,
Πιθραλάς. 3, ΟΡφεύς. 4, ΚΑμηλος). — 687.
Τοῦ Θεοῦ ἡ ἀρωγὴ εἰς τὸ τέρμα ὀδηγεῖ. — 688.
Ὁμοιοῦντων ἀδελφῶν συμβίωσης παντὸς τέχους
ἰσχυροτέρα. — 689. Ἡ πενία τέχνας ἐπινοεῖ.

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίδκος ὑπὸ Σοφίας
Δήμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διή-
γημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύ-
θεν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδε-
τον δρ. 3,75. Ἀδετον. . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ
ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυ-
σόδετον. δρ. 5. Ἀδετον. . . . δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μετα-
φρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς
τὸν Καύκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτεια.
Ἀδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν Θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστό-
ρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδες,
θελητικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π.
Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον
δρ. 3,75. Ἀδετον. δρ. 1,75

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως
τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων, πέντος Κράτους, χρυσοῦ, τοκαμεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

πράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.
Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυλίας.

νά μὴ ἀφήσης νά μαντεύσῃ τίποτε»· καὶ ὥφειλε νά ἀπακούσῃ εἰς τὸν κ. Βουλφράν ὅστις βεβαίως εἶχε προῖδῃ τὰς ἀποδείξεις ταύτας, καὶ εἰς μόνον αὐτόν, οὐδὲν ἄλλο φροντίζουσα ἐὰν διὰ τοῦτο ἐμελλε νά ἐπισωρεύσῃ ἐναντίον τῆς ὀργῆς καὶ μίσους.

Ὁ Ταλουέλ ἴστατο ἔμπροσθεν τῆς Πετρίνας στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ γραφείου της, κύπτων ἐπ' αὐτῆς καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν συγκρατῶν αὐτὴν· συγκεντρῶσασα ὅλον τὸ θάρρος της, εἶπε διὰ φωνῆς ἥτις ἦτο μὲν ὀλίγον τι τραχεῖα ὡς ἐκ συγκινήσεως, ἀλλὰ δὲν ἔτρεμε.

«Ὁ κ. Βουλφράν μ' ἀπηγόρευσε νά εἶπω εἰς ἄλλον κανένα περὶ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.»

Μανιώδης διὰ τὴν ἀντίστασιν τυχὴν ἀνωρθώθη, ἀλλὰ πάραυτα σχεδὸν ἐκυψεν ἐκ νέου πρὸς αὐτὴν καὶ μετὰ θωπευτικῆς φωνῆς εἶπε·

«Ἰσα ἴσα, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄλλος κανεὶς, διότι ὅταν αὐτὸς εἶνε ἄνω, ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν του, εἶμαι τρόπον τινα ὁ ἴδιος ἐαυτός του.

Ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίθη.

«Εἴσαι λοιπὸν βλάξ· ἀνεφώνησε.

— Ἀναμφιδόλως εἶμαι.

— Τότε λοιπὸν προσπάθησε νά κατάλαβῃς ὅτι πρέπει νά εἶσαι ἐξυπνὴ, διὰ νά ἔχῃς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν σου ἔδωκεν ὁ κ. Βουλφράν· καὶ ἐπειδὴ σου λείπει αὐτὴ ἡ ἐξυπνάδα δὲν εἶμφορεῖς νά μείνῃς εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, καὶ ἀντὶ νά σε ὑποστηρίξω, ὅπως θὰ ἦτο ἡ ἐπιθυμία μου, τώρα ἔχω καθήκον νά σε διώξω. Τὸ καταλαμβάνεις;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λοιπὸν, σκέψου το, συλλογίσου ποία εἶνε ἡ σημερινὴ κατάστασίς σου, φαντάσου ποία θὰ εἶνε αὐρίον μέσα ἔς τοὺς δρόμους καὶ ἀποφάσεις· ὅτι ἀποφάσεις, ἔλα νά μοῦ το εἰπῇς ἀπόψε.»

Περιμεινὰς δὲ ὀλίγον καὶ βλέπων ὅτι ἡ Πετρίνα οὐδόλως ἐκάμπτετο, ἐξῆλθεν ὡς κλέπτῃς, ὡς εἶχεν εἰσελθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΑ'

«Σκέψου».

Θὰ ἤθελε νά σκεφθῇ, ἀλλὰ πῶς, ἀφ' οὗ τὴν περιέμεναν ὁ κ. Βουλφράν.

Λοιπὸν ἐπαγγέλασε τὴν μεταφράσιν της, λέγουσα ὅτι καθ' ὅσον θὰ εἰργάζετο, ἡ συγκίνησίς της ἴσως θὰ κατεστέλλετο καὶ τότε θὰ ἠδύνατο ἀναμφιδόλως καλλιτέρον νά ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν της καὶ ἀποφασίσῃ τί ποιητέον.

«Πρῶτον καὶ κύριον ἐδυσκολεῦθον πολὺ, ὡς σὰς εἶπον, ἀναζητῶν νά εὕρῃ πόσος χρόνος παρῆλθεν ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ κ. Ἐδμόνδου Παινδαβοῦν, τοῦ προσφιλεστάτου υἱοῦ σὰς. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁμολογῶ ὅτι, στερούμενος τῶν φώτων τοῦ σεβασμίου ἡμῶν πατρὸς Δεκλέρ, ὅστις τὸν εἶχε στεφανώσῃ, ἔχασα πᾶν ἔ-

χνος καὶ ἀπεπλανήθην ἐντελῶς, ἐδέησε δὲ νά ἐπιχειρήσω πολλὰς καὶ διαφόρους ἐρεῦνας καὶ οὕτως νά κατορθώσω νά περισυλλέξω τὰ στοιχεῖα πρὸς ἀπόκρισιν δυσναμένην νά σὰς εὐαρεστήσῃ.

«Προκύπτει δ' ἐκ τῶν στοιχείων τούτων ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ κ. Ἐδμόνδου Παινδαβοῦν ἦτο νέα πεπρωτισμένη διὰ θελκτικωτάτων προτερημάτων· εἶχεν εὐφυΐαν, ἀγαθότητα, πρᾶότητα, εὐγένειαν ψυχῆς, εὐθύτητα χαρακτῆρος, πρὸς δὲ τούτοις εἶχε καὶ σωματικὰ θέληγτρα, τὰ ὅποια καίτοι εἶνε ἐφήμερα, οὐχ ἦττον ὁμῶς τα ἐκτιμῶσιν οἱ ἄνθρωποι οἱ παρὰ-συρόμενοι ὑπὸ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου».

Τετράκις ἐπανέλαβεν ἐξ ἀρχῆς τὴν μετάφρασιν τῆς φράσεως ταύτης, ἥτις βεβαίως εἶνε ἡ μᾶλλον περίπλοκος φράσις τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' ἐπέμεινε προσπαθοῦσα πάσῃ δυνάμει νά τὴν μεταφράσῃ ὅσον οἶόν τε ἀκριβεστάτα· καὶ νὰ μὲν δὲν τῇ ἤρρεσεν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶχε τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐπραξέ πᾶν ὅ τι ἠδύνατο.

«Παρῆλθε πλέον ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁλαὶ αἱ γνώσεις τῶν Ἰνδῶν γυναικῶν συνίσταντο εἰς τὰ τῆς ἐθιμοτυπίας, εἰς τὸ πῶς νά κἀθύνται καὶ πῶς νά ἐγείρωνται, πᾶσα δὲ ἄλλη οἷα δὴποτε ἐκπαίδευσις ἐνομιζέτο ὡς ἐκπαιδείς· ἀλλὰ σήμερον πλεῖστοι ὅσαι γυναῖκες καὶ ὑψηλῆς μάλιστα περιωπῆς εἶνε ἀνεπτυγμέναι καὶ ἐνθυμοῦνται ὅτι ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰνδία πρῶτα τῶν σπουδῶν ἦτο ἡ θεὰ Σαρασβάτη. Λοιπὸν ἡ γυνὴ περὶ ἧς ὁ λόγος ἦτο ἐκ τῶν ἀνεπτυγμένων τούτων γυναικῶν, οἱ δὲ γονεῖς αὐτῆς ἦσαν οἰκογενεῖας βραχμаниκῆς, διγγοί, ὡς λέγουσιν οἱ Ἰνδοί, τοῦτ' ἐστὶ δις γεννηθέντες, ἡτύχησαν δὲ νά γίνωσι χριστιανοὶ ὑπὸ τοῦ σεβασμίου ἡμῶν πατρὸς Δεκλέρ, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐνταῦθα ἀποστολῆς του.

Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἀνακηρύττονται ἐκπαιδευτῶν τῆς κοινωτικῆς τάξεως τῶν, οὐδεὶς ἔχει πλέον σχέσιν πρὸς αὐτούς, θεωροῦνται τρόπον τινὰ Παρίαι. Αὐτὸ τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Περιφρονουμένη ὑπὸ τῶν ὁμοεθνῶν της, ἐστράφη πρὸς τὴν Εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν· συνεταιρισθεῖσα δὲ μετὰ τινος Γαλλικῆς οἰκογενεῖας ὀνόματι Βερσέ, ἱδρύσας σπουδαῖον ὑφαντουργεῖον μουσουλμανικῆς τῆς ἐπωνυμίας «Δορεσάνου καὶ Βερσέ».

Ἐκεῖ δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Βερσέ ἐγνώρισεν ὁ κ. Ἐδμόνδος Παινδαβοῦν τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Δορεσάνου καὶ τὴν ἐζήτησε σύζυγον. Ἐμεσολάβησαν πολλὰ δυσκολία καὶ ἐμπόδια, ἀλλὰ τέλος πάντων ὁ γάμος τετελέσθη ὑπὸ τοῦ σεβασμίου πατρὸς Δεκλέρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ γάμου ἐνεγράφη ἐν τῇ βιβλίῳ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐάν μοι ζητήσητε ἀντίγραφον, δύναμαι νά σὰς στείλῶ.

Ἐπὶ τέσσαρα ἔτη συνέζησεν ὁ κ. Ἐδμόνδος Παινδαβοῦν μετὰ τῆς οἰκογενεῖας τοῦ πενθεροῦ του καὶ ὁ Θεὸς ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν θυγάτριον. Ὅσοι ἐγνώρισαν ἐν Δάκκᾳ τὸν κ. Ἐδμόνδον καὶ τὴν σύζυγον του, τοὺς ἐνθυμοῦνται ὡς πρότυπον συζύγων.

Ἀλλὰ δυστυχῶς συνέβησαν ζημίαι ἀλλεπάλληλοι καὶ ὁ μέγας ἐκείνος ἐμπορικὸς οἶκος κατεστράφη ἐντελῶς. Ἐν διαστήματι ὀλίγων μηνῶν ἀπέθανεν ὁ κ. Δορεσάνου καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ κ. Βερσέ ἐπανῆλθεν οἰκογενειακῶς εἰς Γαλλίαν, ὁ δὲ κ. Ἐδμόνδος Παινδαβοῦν ἐπεχείρησε ταξίδιον εἰς τὴν Δαλχουσίαν πρὸς συλλογὴν καὶ προμήθειαν φυτῶν καὶ παντοίων περιέργων προϊόντων κατὰ παραγγελίαν Ἀγγλικῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν. Παρέλαβε δὲ καὶ τὴν τριετὴν περίου κέρην του.

Ἐκτοτε δὲν ἐπανῆλθεν εἰς Δάκκᾳ. Ἐμαθον δὲ παρὰ τινος φίλου του, πρὸς τὸν ἐποῖον εἶχε γράψῃ πολλὰκις, ὡς καὶ ἐκ πληροφοριῶν τινος τῶν ἡμετέρων ἱεραποστόλων, ὅστις εἶχεν ἀκούσῃ αὐτὰς παρὰ τοῦ σεβασμίου ἡμῶν πατρὸς Δεκλέρ, ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέμεινεν ἐν τῇ πόλει Δέχρα ἐπὶ τῶν μεθωρίων τοῦ Τιβετ καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις του ἠδυνάμηναν καὶ ἀπέβησαν λίαν ἐπιμερδεῖς.

Δὲν γινώσκω τὴν Δέχραν, ἀλλ' ἔχομεν ἐκεῖ σταθμὸν ἱεραποστόλων, ἀναλαμβάνω δὲ μετὰ χαρὰς νά διαβιβάσω ἐπιστολὴν σὰς πρὸς τινὰ τῶν ἐκεῖ πατέρων, ἐὰν νομίζετε ὅτι ἡ σύμπραξις του δύναται νά ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς τὰς ἐρεῦνας σὰς».

Τέλος ἀπεπερατώθη ἡ φοβερὰ ἐπιστολή· Ἡ Πετρίνα εὐθὺς ὡς ἔγραψε τὴν τελευταίαν λέξιν, παραλείψασα μάλιστα τὴν ἐν τέλει φιλοφρονητικὴν φράσιν, συνέλεξε τὰ φύλλα καὶ ἐσπευσεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βουλφράν. Εὗρε δὲ αὐτὸν βαδίζοντα καὶ μετροῦντα τὰ βήματα, καὶ ἵνα μὴ προσκρούσῃ κατὰ τοῦ τοίχου καὶ ἵνα διασκεδάσῃ τὴν ἀγωνίαν του.

«Πολὺ ἐδράδυνες, εἶπε·

— Εἶνε μεγάλη καὶ δύσκολος ἡ ἐπιστολή.

— Καὶ δὲν σ' ἐνώχλησε κανεὶς; Ἡκουσα τὴν θύραν τοῦ γραφείου σου ἀνοικμένην καὶ κλειομένην δις.»

Ἐπειδὴ τὴν ἡρώτα, ἐνόμισεν ὅτι ὥφειλε νά ἀποκριθῇ εὐκρινῶς, καὶ ἴσως τοῦτο ἦτο ἡ μόνη ἐντιμὸς καὶ ὀρθὴ λύσις τῶν ζητημάτων, ἅτινα τοσοῦτον εἶχε βασανίσῃ καὶ δὲν ἠδύνατο νά λύσῃ ἐπαρκῶς.

«Ὁ κύριος Θεόδωρος καὶ ὁ κύριος Ταλουέλ ἦλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Ἀ! »

Καὶ ἐφάνη θέλων νά ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ἀλλὰ μεταβάλλων γνώμην, ὑπέλαβε·

— Ἀτὴν ἐπιστολὴν πρῶτα καὶ αὐτὸ το βλέπομεν ἔπειτα. Κάθισε πλησίον μου

καὶ ἀναγίνωσκε ἀργά, καθαρὰ καὶ ὀχι πολὺ δυνατὰ.»

Ἀνέγνωσε κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ κ. Βουλφράν καὶ μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς μᾶλλον ἢ ἰσχυρᾶς.

Ἐκ διαλειμμάτων ὁ κ. Βουλφράν διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν, οὐχὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Πετρίναν, ἀλλὰ μᾶλλον διανοούμενος·

... Πρῶτοντον συζύγων.

... Ἀγγλικῶν οἰκῶν, τίνων ἄρα γε;

... Παρὰ τινος φίλου του, τίνος φίλου του;

... Τίνος χρονολογίας εἶνε αἱ πληροφορίες;

«Ὅτε δὲ ἡ Πετρίνα κατέπαυσε τὴν ἀνάγνωσιν, συνοψίζων τὰς ἐντυπώσεις του εἶπε·

«Φράσεις, οὐδὲν γεγονός, οὐδὲν ὄνομα, οὐδεμία χρονολογία. Πόσον αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὸν νοῦν τῶν ἀσφῆ καὶ συγκεχυμένον!»

Ἡ Πετρίνα δὲν ἀπεκρίνετο, διότι αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ δὲν ἔγινοντο ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτήν. «Ὅθεν καὶ ἐπεκράτησε σιωπὴ, ἣν ὁ κ. Βουλφράν διέλυσε ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐκάθητο σὺν-νους.

«Εἰμφορεῖς νά μεταφράσῃς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν;

— Ἐάν δὲν εἶνε φράσεις πάρα πολὺ δύσκολοι.

— Τηλεγράφημα;

— Πιστεύω.

— Λοιπὸν κάθισε εἰς τὸ τραπέζι καὶ γράψε.»

Καθ' ὑπαγόρευσιν δὲ αὐτοῦ ἔγραψεν ἡ Πετρίνα·

«Αἰδεσιμώτατον Φίλτες, ἱεραπόστολον
»Δάκκᾳ»

»Εὐχαριστίας δι' ἐπιστολήν.

»Τηλεγραφήσατε ὄνομα φίλου λαβόν-ντος εἰδήσεις, τελευταίαν αὐτῶν χρονολογίαν, ὄνομα τοῦ ἐν Δέχρᾳ πατρὸς.

»Ἀναγγεῖλατε αὐτῷ ὅτι τῷ γράφω ἀπ' εὐθείας. Ἀπάντησις εἴκοσι λέξεων πληρωμένη.

»Παινδαβοῦν.»

Μετάφρασε το Ἀγγλιστὶ καὶ κάμε το συντομώτερον μᾶλλον ἢ ἐκτενέστερον· ἡ λέξις ἔχει 1 φράγκον καὶ 60, ὥστε μετὰ οἰκονομίαν τὰς λέξεις. Γράψε πολὺ εὐ-ἀναγνώστα.»

Ἡ μετάφρασις ἐξετελέσθη ταχέως καὶ τὴν ἀνέγνωσε δυνατὰ.

«Πόσαι λέξεις; ἡρώτησεν.

— Ἀγγλιστὶ τριάντα.»

Τότε ὑπελόγησε λέγων·

«Τὸ τηλεγράφημα 48 φράγκα καὶ ἡ ἀπάντησις 32, τὸ ὅλον 80 φράγκα, τὰ ὅποια θὰ σου δώσω. Θὰ το ὑπάγῃς μόνῃ σου εἰς τὸ τηλεγραφεῖον.»

Διερχομένη εὗρε τὸν Ταλουέλ περιπατοῦντα καὶ ἔχοντα τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις, ἐπιβλέποντα δὲ πᾶν ὅ,τι συ-

νέβαινε καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς καὶ ἐν τοῖς γραφείοις.

«Ποῦ πηγαίνεις; ἡρώτησε.

— Εἰς τὸ τηλεγραφεῖον ἐν τηλεγράφῳ.»

Ἦρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς της τὸ τηλεγράφημα, ἐκείνη τὸ ἀφῆκεν, εἰδεμένη θὰ ἐξεσχίζετο, καὶ τὸ ἤνοιξε παρευθὺς. Ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ἦτο Ἀγγλιστὶ ἐνευσεν ὀργίλως καὶ τὴν εἶπεν·

«Εἰξεύρεις ὅτι ἔχεις νά μου εἰπῇς κάτι τι;

— Μάλιστα, κύριε.»

Κατὰ τὴν τρίτην ὥραν μόνον ἐπανεῖδε τὸν κ. Βουλφράν ὅτε τὴν ἐκάλεσε κρούσας τὸν κώδωνα ἵνα ἀπέλθωσιν οἰκάδε.

Ἡ Πετρίνα πολλάκις εἶχεν ἐρωτήσῃ ἐαυτὴν τίς ἄρα γε θὰ ἦτο ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ Πέτρου. Εἰς ἄκρον δ' ἐξεπλάγη ὅτε ὁ κ. Βουλφράν ἀπέπεμψε τὸν ἡνίοχον, ὅστις εἶχεν ὁδηγήσῃ τὸν δίφρον, καὶ τὴν εἶπε νά καθήσῃ παρὰ τὸ πλευρόν του.

«Ἐπειδὴ χθὲς ὠδήγησες καλῶς, δὲν εἶνε λόγος ὅτι δὲν θὰ ὁδηγήσῃς καλῶς καὶ σήμερον. Καὶ ἔπειτα ἔχομεν νά ὁμιλήσωμεν, καὶ καλλίτερα νά εἴμεθα μόνον.»

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Βλέπω ἔς τὴ γωνίαν ἐκείνην
ἕνα γέροντα ζητιάνου·
μὰς ζητᾷ ἐλεημοσύνην—

Πές μου τώρα τί νά κάνω;

Διὲς πῶς δίδει τὴν εὐχὴν του
ἔς τὰ παιδάκια που περνοῦνε!
καὶ αὐτὸς καὶ τὸ σκυλὶ του
δίχως ἄλλο θὰ πεινοῦνε.

Χθὲς, σὰν ἔλεγα μὲ γινώσι
ἔς τὴν μαμμὰ τὴν προσεῦχὴ μου,
μὰ πεντάρα μ' εἶχε δώσει,
τὴν κρατῶ κ' εἶνε δική μου.

Ἐλεγα νά τὴν φυλάξω
ὥς ποῦ νά τις κάμω δύο,
ὥς ποῦ κ' ἄλλες νά συναῶω,
ν' ἀγοράσω ἕνα βιβλίο.

Μὰ σὰν βλέπω ἕνα γέροντα
καὶ πτωχὸ νά πάσῃ τόσο,
τὸν καὶ μὲ δὲν υποφέρω,
πρέπει νά του τῆνε δώσω.

— Λέγει τὸ παιδί που ἔχει
τὴν καλὴ καρδιά στολίδι,
καὶ φαιδρὸ ἔς τὸ γέροντ' ἔχει
καὶ τὸν ὁδοῦ του δίδει.

Κι' ὁ φτωχὸς μὲ τὸ σκυλάκι
εὐχεταὶ ἀπ' τὴν καρδιά του·
«νὰ τρανέψῃ τὸ παιδάκι
νά το χαίρεται ἡ μαμμὰ του!»

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνακδότου συλλογῆς]

ΚΑΝΩΝ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΣ

Ἡ μικρὰ Λουκία ἦτο ἡ νεωτέρα μέσα εἰς μίαν πολυμελὴ οἰκογένειαν. Εἶχε τρεῖς ἀδελφούς, δύο ἀδελφὰς, πέντε ἐξαδέλφους καὶ τέσσαρας ἐξαδέλφους ὅλους μεγαλύτερους της. Θὰ ἦτο δύσκολον νά φαίνεται ὅλα τὰ προνόμια τὰ ὅποια τὴν παρέχεν ἡ θέσις αὐτῇ· φιλοφρονηματα, φιλιὰ, χάδια καὶ πρὸ πάντων μικρὰ δῶρα, σὰν νά λέμε τὸ υ χ ε ρ ᾶ. Εἶχε κάποιος μίαν ὥραιαν εἰκόνα; Ἦτο διὰ τὸ λεύκωμα τῆς Λουκίας. Ἐκέρδιζεν ἄλλος καμμίαν κοῦκλαν ἢ κανένα παιγνίδι εἰς τὸ λαχεῖον; εἰς ποῖον ἄλλον νά το χαρίσῃ παρὰ εἰς τὴν Λουκίαν. Διὰ τὴν Λουκίαν ἐπίσης τὰ πρῶτα ὄριμα κεράσια τῆς ἀγορᾶς, τὰ τελευταῖα κουφέτα τῆς μπομπονιέρας, ὅ,τι ἔμενε τὴν ἐπομένην ἀπὸ τὸ γλύκισμα τῆς προτερείας, ὅλα διὰ τὴν Λουκίαν, πάντοτε διὰ τὴν Λουκίαν.

Εἰς τὰ παιγνίδια αἱ αὐταὶ παραχωρήσεις· μία ἀδελφὴ ἐξαφνὰ παραιτεῖται, ἐν ᾧ εἶνε ἡ σειρά της, διὰ νά εἰμφορέσῃ νά κερδίσῃ ἡ Λουκία· ἕνας ἀδελφὸς στέκεται ἐπὶ τῆς νά τὴν πιάσῃ εἰς τὴν τυφλομυῖαν ἡ Λουκία καὶ νά φανῇ αὐτὴ δῆθεν ἡ πλέον ἱκανὴ· ἄλλος τὴν σηκώνει εἰς τὸν ὦμόν του διὰ νά εἰμφορέσῃ καλλίτερα νά ῥίψῃ τὴν σφαῖραν της εἰς τὸ σημάδι· αἱ μεγάλοι ἐξαδέλφαι τέλος τῇ δίδουν τὰς κοῦκλάς των, τὰ σπιτάκια των, τὰ μικρὰ τῶν νοικοκυριᾶ, ὅ,τι ὥραιότερον ἔχουν.

Ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν καλωσύνην, ἀπὸ ὅλην τὴν συγκατάθεσιν, ἀπὸ ὅλον τὸ χάρισμα—διὰ νά μεταχειρισθῶμεν τὴν ἀρμόζουσαν λέξιν—ἡ χαριτωμένη μικρὰ Λουκία ἐξηγάγετο ἐν συμπεράσματι, τὸ ὁποῖον κατ' ὀρθὴν εὐκολώτατα, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός, νά διατυπώσῃ εἰς τὸ ἐπόμενον ἀξίωμα· Π ρ έ π ε ι ν ᾶ ὑ π ο χ ω ρ ῇ κ α ν εῖς π ᾶ ν τ ο τ ε π ρ ὸ τ ο ὕ μ ι κ ρ ο τ έ ρ ο υ. Ἐάν δὲ κανεὶς, κατ' ἐξάρεσιν, ἐτολμοῦσε καμμίαν φεραν νά παραβῇ τὸν κανόνα, ἡ Λουκία δι' ὀλίγων ἡρέμων καὶ σταθερῶν λέξεων ἐσπευδε νά τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν τάξιν· «Ἐέρεις, ἐγὼ εἶμαι ἡ μικροτέρα· δὲν πρέπει νά με κάμνῃς νά κλαῖω». Καὶ ὁ ἐνοχος τότε ἐπέθετο τάχιστα καὶ ὑπήκουε.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀδιαφιλονίκητος βασιλεῖα ἐχρονολογεῖτο ἡδὴ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Αὐτῆς Μικρὰ Μεγαλειότης ἡ Λουκία ἠδυνάμηνε νά χαρίσῃ εἰς τὴν περιχαρὴ οἰκογένειαν της τὸ πρῶτόν της μετιδιάμα. Διατὶ ἀρὰ γε ἡ βασιλεῖα της νά μὴ διαρκέσῃ αἰωνίως; Ἀλοιμόνον! ἡ καὶ μὲν ἡ Λουκία, ἡ ὁποία ἤγνοε ἀκόμη τὸ εὐμετάβλητον τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, ἐπέπρωτο νά μάθῃ εἰς βάρος της ὅτι εἰς στιγμὴν καθ' ἣν οὐτε τὸ